

l'assistència mèdico-quirúrgica i d'especialitats per a l'eficàcia de les quals s'estableix i organitza.

En ço que fa referència als mitjans de comunicació i transport, la Conferència hi fa un bon repen en el sentit que tant el poble com els professionals puguin utilitzar tothora — de nit i en dies festius — el telèfon i telègraf per a casos d'urgència o necessitat peremptòria, fins en aquells pobles en què els dits serveis són restringits per raó de llur llunyania dels grans nuclis de població. Aital utilització hauria de restar ben reglamentada a l'objecte d'evitar possibles abusos i extralimitacions, fent instal·lacions àdhuc en llocs fixos i en despoblat i sempre al peu de camins veïnals o carreteres de més o menys trànsit. Sortosament en el nostre país, els establiments hospitalaris i les xarxes de comunicació telegràfica i telefònica són en abundor i llurs serveis ben distribuïts i, pel que fa als casos de veritable urgència, tenim ja en funcionament, i en alguns llocs amb bon desenvolupament, els múltiples dispensaris de la institució de la Creu Roja, en la majoria dels quals es troben instal·lats, ultra l'utilatge quirúrgic i mèdic indispensable per a l'assistència d'urgència, tres, quatre o més llits per tal d'interinament poder ésser atesos els malalts i accidentats.

Ara bé, aquests establiments hospitalaris, que en llur major part han estat fundats, bastits i sostinguts per la iniciativa particular i l'aportació volenterosa dels ciutadans, no abasten avui per a donar l'assistència que requereixen els moderns sistemes d'assistència i, ultra que per a assolir llur millorament progressiu, les Juntes, Patronats i Direccions dels mateixos no disposen dels cabals suficients per a utilitzar-los seriosament; llur pròpia organització i encarcarat funcionament els fa poc menys que inservibles als fins pràctics que ha de reunir una vertadera institució d'assistència. Per aquest motiu, doncs, convé inaugurar una metodització dels serveis d'assistència hospitalària rural, establint una organització adequada, la qual organització no pot ésser ordenada més que pel Poder públic, en el sentit de l'assoliment d'una perfecció de serveis, àdhuc que d'una més grossa extensió i intensitat dels mateixos, no sols per a millorar intrínsecament llur eficiència com a tals institucions d'assistència social, sinó per a realitzar una efectiva descongestió dels grans Hospitals de la Capitalitat, que bona manca els fa, en tots els ordres.

Així, doncs, ho i aprofitant les recomanacions de la Conferència de Ginebra i adaptant les dites recomanacions a les característiques socials i biològiques de la població rural de la nostra terra, convé que ben aviat s'enceti una reorganització dels actuals establiments hospitalaris, sembrats arreu de Catalunya, aportant el Poder públic i les Municipalitats totes llurs activitats i recursos econòmics per tal d'acoblar convenientment les disperses i ben sovint poc eficients iniciatives i contribucions particulars, a l'objectiu principal de reunir aquestes activitats per agrupaments o zones ben delimitades constituïnt l'Hospital comarcal i separant, materialment i econòmicament, els serveis d'estricta assistència dels d'acolliment d'invàlids, vells i desemparats, així com dels de malalties de palesa incurabilitat. I per tal que les dites Institucions rendeixin tota llur utilitat pràctica, muntar una organització estatal estretament coordinada amb les activitats pròpies dels Centres sanitaris rurals, sobretot pel que fa referència a l'establiment d'una relació constant amb les lluites especialitzades. Sota aquest caire concret és de remarcar, per tant, que en tot Hospital comarcal, ultra els serveis propis d'assistència a malalts i accidentats, perfectament muntats, existeixin pavellons d'isolament d'infectats que serveixin per a intensificar cada dia més l'eficàcia de les dites Lluites especialitzades i representin un vertader nex o lligam amb les activitats sanitàries pròpiament dites, aixó és, que determinin la propulsió d'un millorament sanitari públic. Cal, doncs, insistir en la urgència d'aquesta organització comarcal de l'assistència social, estatuïnt oficialment i per mitjà de lleis i disposicions complementàries, les funcions mínimes de compliment forçós per part dels Municipis, assenyalant-los-hi l'aportació econòmica convenient a l'esmentada organització i ajudar el propi Poder públic a llur més ràpida i eficient realització.

B. DISPENSARIS.

De bell antuvi ja podem dir que aquestes institucions, que representaran en molts llocs un establiment únic d'assistència mèdica modernitzada, convé muntar-les, sobretot, per a l'assistència dels malalts d'urgència, puix que si s'organitzen com cal els serveis de comunicació i transport, l'assistència mèdico-quirúrgica normal restarà perfectament assegurada per l'Hospital comarcal. Aixó no